

Sikersorozat a -tv műsorán!

L. J. SMITH

ötlete alapján

Vámpír- naplók

*fine
selection*

**A vadászok:
A végzet hatalma**

L. J. Smith

Vámpír- naplók 10.

A vadászok:
A végzet hatalma

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Kedves Naplóm!

Tegnap rémisztő álmom volt.

Minden úgy volt, ahogy mindössze pár órával azelőtt megtörtént. Ismét a Vitale Társaság föld alatti termében találtam magam, Ethan túsul ejtett, hideg kését határozottan szorította a nyakamhoz. Stefan és Damon éberem, feszülten figyelt minket, várva az alkalmas pillanatot, hogy egyikük Ethanre ronthasson, és megmentsen. Ám én tudtam, hogy el fognak késni. Tudtam, hogy természetfeletti sebességük ellenére Ethan elvágja a torkomat, és meg fogok halni.

Stefan tekintetében nagyon mély fájdalom ült. Megszakadt a szívem a tudattól, hogy mennyit fog ártani neki a halálom. Gyűlöletes volt a gondolat, miszerint úgy halok meg, hogy Stefan nem is tudja, őt, csakis őt választottam... hogy a határozatlanságom már a múlté.

Ethan még közelebb húzott magához; karja acélbéklyóként, szorosan fogta át a mellkasomat. Éreztem, ahogy a kés hideg éle a húsomba mar.

Aztán Ethan váratlanul összeesett, és Meredith állt mögötte, leomló hajjal, olyan vad és elszánt arckifejezéssel, akár egy bosszúálló

istennő, harci karóját még mindig felemelve tartotta, miután végzetesen átdöfte Ethan szívét.

Boldognak és megkönnyebbültnek kellett volna lennem. A való életben az is voltam, amikor rádöbbsentem, hogy életben maradok, és menten biztonságban leszek, Stefan karjaiban.

Am az álomban Meredith arcát hófehér fény villanása takarta el. Éreztem, hogy egyre jobban lebul a testem; megdermedek, érzelmeim hüvös higgadsággá tompulnak. Emberi létem elillant, majd valamiféle rideg és merev, másmilyen... lét vette át a helyét.

A csata hevében kiment a fejemből, amit James mesélt: a szüleim odaigérték az Öröknek, az volt a sorsom, hogy közéjük álljak. És most eljöttek értem.

Rémülten riadtam fel.

Elena Gilbert abbahagyta az írást, felemelte a tollát naplója lapjáról, vonakodott többet lejegyezni. Ha szavakba öntené, amitől a legjobban fél, az még valószínűbbnek tűnne.

Körbepillantott kollégiumi szobájában, új otthonában. Bonnie és Meredith hazajött, aztán elment, amíg ő aludt. Bonnie ágyán félre volt dobva a takaró, az asztalról eltűnt a laptopja. Meredith térfele, ami általában pedánsan rendezett volt, bizonyítékul szolgált, milyen fáradt lehetett a vadász: véres ruháit, amelyekben Ethannel és vámpír követőivel küzdött, a padlón hagyta. Fegyverei elszórva hevertek az ágyon, alapvetően az egyik oldalra lökve, mintha a fiatal vámpír-vadász közéjük vackolta volna be magát aludni.

Elena felsóhajtott. Talán Meredith megértené, mit érez. Ő tudja, milyen, ha az embernek mások döntenek a végzetéről, ha rájön, hogy saját reményei és álmai végső soron semmit sem jelentenek.

Meredith azonban azonosult a sorsával. Most már semmi sem akadt, ami fontosabb lett volna számára, vagy amit jobban szeretett volna, mint hogy szörnyvadász legyen, és megóvja az ártatlanokat.

Elena nem hitte, hogy képes volna ugyanilyen örömet lelni új végzetében.

Nem akarok Ör lenni – írta boldogtalanul. – Az Örök ölték meg a szüleimet. Nem hiszem, hogy valaha is képes lennék megbocsátani ezt. Ha az Örök nem avatkoznak közbe, önzetlen szüleim még életben volnának, én pedig nem aggódnék folyamatosan a szereteteim életéért. Az Örök csak egyvalamiben hisznek: a rendben. Az igazságban nem. A szeretetben sem.

Én sosem akarok ilyenné válni. Sosem akarok közéjük tartozni.

Azonban van választási lehetőségem? James elmondása alapján az Örré válás olyasmi, ami egyszerűen majd megtörténik velem: olyasmi, amit nem leszek képes elkerülni. Egyszeriben előtörhetnek belőlem az Erök, és megváltoznék, készen akármilyen elkövetkező borzalomra.

Elena megdörgölte arcát a kézfejével. Még egy kiadós alvás után is száraznak, fáradtnak érezte a szemét.

Még senkinek sem árultam el – írta. – Meredith és Damon tudja, hogy zaklatott voltam, miután felkerestem Jamest, de fogalmuk sincs, mit mesélt nekem. Annyi minden történt múlt éjjel, hogy semmi esélyem sem volt megosztani ezt velük.

Muszáj beszélnem erről Stefannal. Tudom, hogy amint így teszek, nem is érzem majd a helyzetet olyan... rossznak.

De félek elmondani neki.

Miután szakítottunk, Damon megértette velem, milyen döntést kell hoznom. Az egyik út a napfénybe vezet, a lehetőséghez, hogy normális lány legyek, és majdnem normális, majdnem emberi életet éljek Stefannal. A másik az éjszakába, ahol dúskálhatok Erőben meg kalandban, és mindabban az izgalomban, amit csak tartogat az éj, Damonnal együtt.

A fény mellett döntöttem, Stefant választottam. Ám ha az a sorsom, hogy Őr legyek, mégis elkerülhetetlen a sötétségbe, az Erőhöz vezető út? Olyasvalakivé válok, aki képes megtenni a felfoghatatlant: elvenni olyan szerető és ártatlan emberek életét, mint a szüleim? Miféle normális lány lehetnék én Örként?

Elenát egy hang kizökkentette a gondolatmenetéből: kulcs fordult az ajtó zárjában. Becsukta a bársonnyal bevont naplót, és sietve a matracra alá dugta.

– Hahó! – köszönt, ahogy Meredith belépett a szobába.

– Szia! – mosolygott rá sötét hajú barátnője. Meredith nem aludhatott többet néhány óránál – miután Elena lefeküdt, vámpírvadászaton volt Stefannal és Damonnal, reggel pedig elment, mielőtt szobatársnője felébredt volna –, mégis kipihentnek és vidámnak tűnt, szürke szeme csillogott, napbarnított arca kissé kipirult.

Elena eltökélten elhessegette aggodalmát, és rámosolygott.

– Egész nap a világot mentetted, te, szuperhős? – kérdezte, kissé cukkolva barátnőjét.

Meredith féloldalt felvonta vékony szemöldökét.

– Ami azt illeti – felelte –, a könyvtár olvasóterméből jövök. *Neked* nincs határidős esszéd?

Elena érezte, hogy elkerekedik a szeme. Mivel annyi minden történt, egy ideje nem igazán foglalkozott az óráival. Élvezte eddigi

egyetemi kurzusait, a gimiben pedig kitűnő tanuló volt, de mostanában nem ez volt a legfontosabb az életében. Vajon *van* határidős beadandója?

Na de mit számít? A gondolat terhes és csüggesztő volt. Ha Örnek kell lennem, azon az egyetem nem fog változtatni.

– Ugyan! – szólt Meredith, nyilvánvalóan félreértve Elena hirtelenjében rémültté vált arckifejezését. Kinyújtotta a karját, és megérintette barátnője vállát hűvös, erős ujjaival. – Ne parázz! Mindennel boldogulsz majd!

Elena nagyot nyelve bólintott.

– Abszolúte – mondta, mosolyt erőltetve az arcára.

– Bár tegnap éjjel intéztem némi világmegmentést Damonnal és Stefannal – mesélte Meredith szinte szégyenlősen. – Négy vámpírt öltünk meg a kampusz menti erdőben. – Óvatosan felemelte az ágyról vámpírvadász karóját, és megmarkolta középen, a lapos részén. – Nagyon jó érzés – jelentette ki. – Hogy azt csinálom, amire treníroztam magam. Amire születtem.

Elena erre kissé elhúzta a száját: *Én mire születtem?* Azonban monдания kellett valamit Meredithnek, amit tegnap éjjel nem mondott el.

– Engem is megmentettél – közölte egyszerűen. – Köszönöm!

Meredith tekintete gyöngédebb lett.

– Számíthatsz rám! – felelte könnyedén. – Szükségünk van rád... ezt jól tudod. – Kinyitotta harci karója keskeny fekete tokját, és behelyezte a fegyvert. – Visszamegyek a könyvtárba, hogy találkozam Stefannal meg Matt-tel, és megpróbáljuk kihozni a holttesteket a vitalésok titkos terméből. Bonnie szerint a bejáratot elrejtő igézet nem hat valami sokáig, és most, hogy sötét lett, meg kéne szabadulnunk a tetemektől.

Elena mellkasába aggodalom nyilallt.

– Mi lesz, ha visszatér a többi vámpír? – kérdezte. – Matt úgy véli, több bejárat van.

Meredith vállat vont.

– Ezért viszem magammal a karót – felelte. – Nem sok maradt Ethan vámpírjaiból, ráadásul újoncok. Stefannal elbírunk velük.

– Damon nem tart veletek? – kérdezte Elena, ahogy felkelt az ágyról.

– Azt hittem, megint összejöttetek Stefannal – jegyezte meg Meredith, Elenára szegezve kérdő tekintetét.

– Úgy is van – felelte a lány, és érezte, hogy elpirul. – Legalábbis azt hiszem. Most azon vagyok, hogy semmivel se tegyem ezt tönkre. Damonnal barátok vagyunk. Remélem. Úgy rémlett, azt mondtad, Damon veletek volt korábban a vámpírvadászaton.

Meredith tartása ellazult.

– Igen, velünk tartott – felelte komoran. – Élvezte a küzdelmet, de egyre hallgatagabb lett, ahogy telt az éjjel. Úgy tűnt, mintha...

– Habozott. – Mintha egy kicsit fáradt lenne, talán, nem is tudom.

– A lány vállat vont, és könnyedebb lett a hangneme. – Ismered Damont. Kizárólag a saját feje után megy, és teszi hasznossá magát.

A kabátjáért nyúlva Elena közölte:

– Veled megyek! – Látni akarta Stefant, úgy, hogy Damon nincs ott. Ha megpróbál a napfényes útra lépni vele – akár Őr lesz, akár nem –, akkor kénytelen lesz felfedni az összes titkát, úgy szembenézni a fiúval, hogy ne legyen rejtegetnivalója.

Mire Elena és Meredith a könyvtárba ért, Stefan és Matt már ott volt. A szinte teljesen üres szobában vártak rájuk, amelynek ajtaján a Kutatószoba felirat állt. Stefan halvány, komoly mosollyal az

arcán nézett Elena szemébe, és a lányon egyszerűen féltékenység lett úrrá. Sok mindennek tette ki a fiút az elmúlt hetekben, és mostanában olyan gyakran voltak külön, hogy szinte úgy érezte, most előlről kezdenek mindent.

Stefanhoz képest Matt borzalmasan festett. Feszült és sápadt arcán gyászos kifejezés ült, fél kezében nagy zseblámpát markolt. Tekintete zord és zavaros volt. Míg a vitalés vámpírok elpusztítása a többiek számára győzelmet jelentett, Mattnek e vámpírok a barátai voltak. Csodálta Ethant, embernek hitte. Elena melléje suhant, és megszorította a karját, némán próbálta megnyugtatni. A fiú karja megfeszült a kezében, de egy kicsit közelebb húzódott hozzá.

– Na kérem, nyomás lefelé! – szólt Meredith élénken. Stefannal felcsavarták a helyiség közepén lévő kis szőnyeget, feltárva az alatta rejtőző csapóajtót, amelyet még mindig a Bonnie által tegnap éjjel sietve megigézett lezáró és védelmező varázslatokhoz szükséges, szét-szórt gyógyfüvek borítottak. Az ajtót azonban könnyedén fel tudták emelni. Ezek szerint elillant a varázs.

Miközben négyesben levonultak a lépcsőn, Elena kíváncsian nézett körbe. Múlt éjjel úgy pánikoltak, hogy megmentse Stefant, hogy nem is igazán vette szemügyre a környezetét. Az első lépcsősor, ami elég sima volt, fából ácsolt és kissé rozoga, egy könyvespolcokkal teli helyiségbe vezetett.

– A könyvtár raktára – motyogta Meredith. – Csak álca.

A második lépcsősor hasonló volt, ám amikor Elena rálépett az első fokra, nem rezgett a lába alatt, mint az előző sor. A korlát tapintása simább volt, és amikor elértek a lépcsőfordulóra, ott egy hosszú, üres folyosó nyúlt mindkét irányban a sötétbe. Itt hidegebb volt, és egy pillanatra haboztak a lépcsőfordulón. Elena reszketett. Ösztönösen Stefan kezébe csúsztatta a kezét, ahogy elindultak lefelé

a harmadik lépcsősoron. A fiú nem nézett rá, tekintetét az előttük lévő fokokra szegezte, de egy másodperccel később megnyugtatóan megszorította Elena ujjait. A lány testéből az érintésre elszállt a feszültség. *Minden rendben lesz* – gondolta.

A harmadik lépcsősor stabil volt, és valamiféle nehéz, fényezett, sötét faanyagból készült, ami csillogott a tompa világítástól. A korlát csavart és faragott volt. Elena egy kígyó fejét, egy sebesen futó róka hosszú testét meg egyéb alakokat tudott kivenni rajta, bár nehéz volt azonosítani, miközben elhaladt mellettük.

Amikor leértek az utolsó lépcsősor aljára, szembekerültek a díszesen faragott, kétszárnyú ajtóval, amely a vitalésok tanácstermébe vezetett. A minta ugyanazokból a motívumokból állt, amelyeket Elena a korláton pillantott meg: futó állatok, csavaros kígyók, kanyargó, titokzatos szimbólumok. Mindkét ajtószárny közepén nagy, stilizált V betű állt.

Az ajtót lánc zárta le, ahogy hagyták. Stefan kinyújtotta szabad kezét – a másikkal még mindig Elena kezét fogta –, és könnyedén széttörte a láncot, majd hangos zörgéssel félredobta az ajtó mellé. Meredith kitérte az ajtót.

Erős, fémes vérszag áradt feléjük. A terem haláltól bűzlött.

Matt rezzenéstelenül tartotta a zseblámpát, amíg Meredith a vilanykapcsolót keresgélte. Végre fénybe borult előttük a helyszín: a terem elülső részében lévő oltár az oldalára borult, a vérrel teli edény szétzúzva hevert tőle egy méterre. A kialudt fáklyák füstje hosszú, maszatos, fekete csíkokat hagyott a falon. A vámpírok ernyedte holttestei ragacsos, félig alvadt vértócsákban heverték, miután Damon vagy Stefan foga feltépte a torkukat, vagy Meredith karója átdöfte a törzsüket. Elena gondterhelten pillantott Matt sápadt arcára. A fiú nem volt itt a harc idején; nem látta a vérontást. Ráadásul *ismerte*

ezeket az embereket, jártas volt ebben a teremben, amikor még egy ünnepségre díszítgették.

Tekintetével a helyiséget pásztázva, Matt láthatóan nyelt egyet. Egy másodperccel később összevonta a szemöldökét, majd megszólalt, elvékonyodott hangon:

– Hol van Ethan? – kérdezte.

Elena odanézett, ahol Ethan, a vitalés vámpírok vezére, kést szorított a torkához. Arra a helyre, ahol Meredith megölte az elnököt a karójával. A vadász halk, hitetlenkedő hangot adott.

A padló Ethan véréből sötétlett, ám a holttestének hűlt helye volt.

Még, vágytól édes vér töltötte el Damon száját, és felkorbácsolta érzékeit. Fél kézzel a lány lágy, aranyszínű haját cirógatta, miközben még határozottabban szorította száját hamvas nyakához. Érezte, ahogy áldozata bőre alatt lüktet a vér, egyenletes szívverése ritmusára. Nagy, szomjoltó kortyokkal szívta magába a lány eszenciáját.

Mégis, miért tett le erről mostanáig?

Persze jól tudta, mi volt az oka: Elena. Tavaly óta mindent a lány miatt tett vagy nem tett.

Természetesen néha még mindig használta arra az Erejét, hogy hajlandóságra csábítsa áldozatait. Ám azzal a nyomasztó tudattal tette, hogy Elena helytelenítené ezt, letörte, ahogy elképzelte a lány kék szemét, ahogy komoly és mindentudó tekintetével végigméri őt, és kevésnek találja. Nem elég jónak, nem foghatónak mókuscsócsáló kisöccséhez.

És amikor úgy tűnt, Stefan és Elena végleg búcsút intett egymásnak, hogy Damon talán mégis elnyerheti aranyhajú hercegnőjét, lett a friss vér ivásáról. Helyette kórházi véradók hideg, íztelen, régi véréit itta. Még az undorító állatvért is megkóstolta, amin az öccse élt. Damon gyomra felfordult az emléktől, és nagy, üdítő kortyot nyelt a lány csodás véréből.

Ezt jelentette a vámpírlét: muszáj volt életet, emberi életet kioltani, hogy megőrizze természetfeletti létét. Bármilyen más – a bezacskózott halott vér vagy állatok vére – egy vámpírnak csupán az árnyát őrizte meg, miközben Ereje elapadt.

Damon ezt most az emlékezetébe véste. Elvesztette önnön valóját, ám most magára talált.

A lány mocorgott a karjában, halk, kérdő hangot adott, Damon pedig egy kis megnyugtató Erőt sugárzott felé, ismét irányíthatóvá és csendessé téve őt. Mi is volt a neve? Tonya? Tabby? Tally? Mind-egy, úgysem szándékozott kárt tenni benne. Legalábbis maradandót nem. Damon már jó ideje nem tett *kárt* senkiben – komoly kárt semmiképpen, ha józan eszénél volt –, akiből táplálkozott. Nem, a lány úgy hagyja majd el az erdőt, és megy vissza a kollégiumába, hogy egy kis szédelgésnél súlyosabb baja nem lesz, és halványan rémleni fog neki, hogy egész este egy vonzó férfival beszélgetett, akinek arcát nem tudja majd pontosan felidézni.

Nem lesz semmi baja.

Na és, ha Damon azért választotta őt, mert aranyszőke haja, kék szeme és hamvas bőre Elenára emlékeztette? Ehhez Damonon kívül senkinek semmi köze.

Végül elengedte a lányt, finoman megtartotta, amikor megtántorodott. A lány ízletes volt – *habár Elena véréhez egyáltalán nem fogható, korántsem olyan telt és kábító* –, de nem lett volna bölcs dolog most ennél több vért kiszívni belőle.

Szép leányzó volt, kétségtelenül. Damon gondosan eligazgatta a haját a vállán, így elrejtve a sebeket a nyakán, és a lány kába, elkerekedett szemel pislogott rá.

A fene vigye el, *nem stimmelt* a szeme. Sötétebbnek kellett volna lennie, tiszta lazúrszínűnek, hosszú szempillával szegélyezettnek.

A haja pedig, most, hogy Damon figyelmesebben megnézte, egyértelműen festettnek tűnt.

A lány habozva, bizonytalanul mosolygott rá.

– Jobb lesz, ha visszamész a szobádba – szólt Damon. Parancsoló Erőáramlatot sugárzott a lányba, és így folytatta: – Később nem emlékszel majd arra, hogy találkoztál velem. Fogalmad sem lesz, mi történt.

– Jobb, ha visszamegyek – ismételte a lány, nem stimmel a hangja, se az árnyalata, se a hangneme, sehogy sem volt jó. Felderült az arca. – Vár a barátom – tette hozzá.

Damon érezte, hogy elpattan benne valami. A másodperc törtrésze alatt vadul visszarántotta magához a lányt. Szemernyi óvatosság vagy meggondoltság nélkül ismét a nyakába harapott, bőszen nyelte telt, meleg vérét. Büntette a lányt, döbrent rá, és ki is élvezte.

Most, hogy már nem volt a vámpír Erejének rabja, a lány sikoltott és küszködött, öklével verte a hátát. Damon fél kézzel lefogta, és gyakorlottan harapdálta a nyakát, növelve a sebet, hogy több vért ihasson, gyorsabban. A lány ütései elgyengültek, és megingott Damon karjában.

Miután elernyedtt, a vámpír elengedte, mire áldozata nagy puffanással zuhant az erdő talajára.

A férfi egy pillanatra felmérte maga körül a sötét erdőt, a tücskök folyamatos ciripelését hallgatta. A lány mozdulatlanul hevert a lába előtt. Habár Damon több mint ötszáz éve nem *szorult rá*, hogy levegőt vegyen, most zihált, szinte szédelgett.

Önnön ajkához érintette a kezét, majd vörösen és csöpögve húzta el onnan. Hosszú ideje nem vesztette el így az önuralmát. Valószínűleg már több évszázada. A lába előtt összeroskadt testre meredt.

A leányzó most nagyon kicsinek tűnt, arca nyugodt volt és üres, sötét szempillája kiemelte arca sápadtságát.

Damon nem tudta biztosan, hogy meghalt-e vagy sem. Rádöbent, hogy nem akarja kideríteni.

Elhátrált pár lépést tőle, furcsamód bizonytalanak érezte magát, majd megfordult, és elfutott, sebesen és némán az erdő sötétjén át, csak saját szíve dörömbölését hallgatva.

Damon mindig is azt tette, amit akart. Lelkiismeret-furdalást érezni mindazért, ami egy vámpír számára *természetes*, olyasvalakinek való, mint Stefan. Ám ahogy rohant, egy tőle idegen érzés rántotta görcsbe a gyomrát, valami, ami igencsak erősen emlékeztette a bűntudatra.

– De hát azt *állítottad*, hogy Ethan meghalt – emlékeztette Bonnie. Érezte, hogy Meredith összerезzen mellette, és a nyelvébe harapott. Naná, hogy a barátnőjének elevenébe vág Ethan esetleges megmelegülése; ő ölte meg, vagy legalábbis eddig így hitte. A vadász arca most zord és tartózkodó volt, semmit sem árult el.

– Le kellett volna vágnom a fejét, biztos, ami biztos – jelentette ki Meredith, és jobbra-balra pásztázott zseblámpájával, hogy bevilágítsa az alagút kőfalait. Bonnie biccentett saját magának, rádöbbenve valamire, amit már kitalálhatott volna: barátnője *mérges* volt.

Meredith hívása, amely figyelmeztette Bonnie-t Ethan eltűnésére, akkor érte a lányt, amikor Zanderrel épp kései vacsorájukat költötték el a diákközpontban. Édes, könnyed randi volt: hamburger meg kóla meg a Bonnie lábfejét az asztal alatt óvatosan a maga nagyobb tappancsai közé szorító Zander, aki alattomban folyton csórt a lány sült krumplijából.

Erre tessék, Bonnie és Zander itt kötött ki, vámpírokat keresgélve az egyetem alatti titkos alagutakban, Meredith és Matt társaságában. Elena és Stefan ugyanezzel foglalkozott a felszínen, a kampusz körüli erdőben. *Nem a legromantikusabb „épp most jöttünk megint össze” randi* – gondolta Bonnie, majd beletörődve vállat vont. *De azt mondják, az embernek be kell vonnia a párját a hobbijaiba.*

Matt, aki Meredith másik oldalán lépkedett komoran, elszántnak tűnt: összeszorította a fogát, tekintetét egyenesen előre, a hosszú, sötét folyosóra szegezte. Bonnie nagyon sajnálta. Bármekkora feszültséget éreztek mindannyian, az Mattre most biztosan százszorosan nehezedett.

– Biztos velünk vagy, Matt? – kérdezte a lány, mintha csak olvasott volna Bonnie gondolataiban.

A fiú felsóhajtott, és fél kézzel a nyaka hátulját masszírozta, mint ha izmai feszültek és merevek lettek volna.

– Igen, biztos. – Megállt, és mély levegőt vett. – Kivéve... – Elharrapta a mondatot, majd újrakezdte: – Kivéve, hogy talán néhányukon tudunk segíteni, nem? Stefan megtaníthatná őket, hogyan legyenek olyan vámpírok, akik nem ártnak embernek. Még Damon is megváltozott, nem igaz? És Chloe... – Elpirult heves érzelmeitől. – Egyikük sem ezt érdemelte. Nem tudták, mibe keverednek.

– Nem – felelte Meredith, és fél kézzel finoman megérintette Matt könyökét. – Nem tudták.

Bonnie tudta, hogy Matt és az édes arcú, harmadéves Chloe barátok voltak, de kezdte megérteni, hogy a fiú barátságánál sokkal többet érzett iránta. Milyen borzalmas tudni, hogy Meredithnek talán olyasvalaki szívét kell átdöfnie harci karójával, akibe Matt épp beleszeretett, és mennyivel rosszabb a tudat, hogy a vadász helyesen is tenné!

Zander szemében szelíd kifejezés ült, és Bonnie rádöbbsent, hogy a fiú ugyanerre gondol. Megfogta Bonnie kezét, ujjai köré fonta erős ujjait, és a lány kicsit közelebb simult hozzá.

Azonban ahogy befordultak egy sötét sarkon az alagútban, Zander váratlanul elengedte Bonnie kezét, és védelmezően eléje ugrott, miközben Meredith felemelte a karóját. Bonnie, a többiektől egy lépéssel lemaradva, nem is vette észre a fal mentén ölelkező két alakot, csak amikor már szétváltak. Nem, nem is ölelkező szerelmespár volt, döbbsent rá Bonnie, hanem egy áldozatába kapaszkodó vámpír. Matt megdermedve bámulta őket, és akaratlanul is halk, meglepett hang tört ki belőle. Hirtelen morgás hallatszott, fehér fogak villantak a sötétben, ahogy a vámpír, egy Bonnie-nál nem magasabb lány, vadul ellökte magától áldozatát. A fiú a földre zuhant, a vámpír lába elé.

Bonnie Zander elé lépett, szemét gondosan rajta tartotta a vámpíron, aki mostanra a falnak dőlve kuporgott. Akaratlanul is össze-rezzent, ahogy a vámpír rámeredt, rászégezve állatias, vad tekintetét, de Bonnie ment tovább, amíg le nem tudott térdelni az áldozat mellé, majd kinyújtotta a kezét, hogy kitapintsa a pulzusát. Egyenletesen lüktetett, de a fiú igen erősen vérzett, így Bonnie levette a dzsekijét, és a torkára nyomta, hogy elállítsa a vérzést. Remegett a keze, összpontosított, hogy lecsillapodjon, hogy megtegye, amit szükséges. Láta, hogy a fiatalember szeme gyorsan mozog ide-oda a szemhéja alatt, mintha rémálma lenne, de eszméletlen maradt.

A lány – a *vámpír*, emlékeztette önmagát Bonnie – most Mereditht figyelte, teste megfeszült, készen küzdeni vagy menekülni. Hátrahúzódott, amint a vadász közelebb lépett, sarokba szorítva őt. Meredith magasra emelte a karóját, a lány mellkasának közepére célzott a hegyével.

– Várj! – szólt a lány rekedten, kinyújtott karral. Elnézett Meredith mellett, és úgy tűnt, most vette csak észre Mattet. – Matt! – szólt. – Segíts! Kérlek! – Meredten bámulta a fiút, láthatóan koncentrált, és Bonnie ijedten eszmélt rá, hogy a vámpír az Erejét próbálja arra használni, hogy akarataival befolyásolja Mattet. Azonban nem sikerült – még biztosan nem volt elég erős –, és pár másodperccel később a vámpír szeme kifordult, teste összeroskadt a fal mentén.

– Beth, esélyt akarunk adni neked – mondta neki Matt. – Tudod, mi történt Ethannel?

A lány határozottan rázta a fejét, hosszú haja csak úgy repült körülötte. Tekintete ide-oda cikázott Meredith és a mögötte lévő folyosó között, és oldalra húzódott. A vadász követte, közelebb lépett hozzá, a mellkasának nyomta a karót.

– Nem ölhetjük meg! – mondta Matt a vadásznak, kissé kétségbeesett hangon. – Nem, ha van más lehetőség. – Meredith hitetlenkedve horkant fel, és még közelebb húzódott a vámpírhoz – Matt megszólítása szerint Bethhez –, aki némán acsarkodva villantotta ki a fogát.

– Várj egy kicsit! – szólalt meg Zander, és átlépett Beth áldozatának öntudatlan alakján, súrolva Bonnie-t. Mielőtt a lány igazán felfogta volna, mi történik, Zander elrántotta a vámpírt Meredithtől, és az alagút falának nyomta.

– Na! – méltatlankodott Meredith, majd értetlenül ráncolta a homlokát. Zander áthatóan meredt Beth szemébe, arca komoly és nyugodt volt. A lány visszabámult rá, zihált, de nyugtalan tekintete lehiggadt.

– Tudod, hol van Ethan? – kérdezte Zander mély, higgadt hangon, és Bonnie úgy érezte, mintha valami, egy láthatatlan Erőlköt áramlott volna kettőjük között.

Beth gyanakvó arcáról egy másodperc leforgása alatt eltűnt minden érzelem.

– Egy védett házban bujkál, az alagút végén – közölte. Mintha félálomban beszélt volna, gondolataitól függetlenül.

– Vannak vele más vámpírok? – kérdezte Zander, tekintetét határozottan Beth szemén tartva.

– Igen – felelte a vámpír. – Mindenki ott rejtőzködik a napéj-egyenlőségig, amikor Ethan minden reménye beteljesül.

Még két nap – gondolta Bonnie. A többiek mesélték neki, hogy Ethan azt tervezi, feltámasztja Klaust, az Eredeti vámpírt. Megborzongott a gondolatra. Klaus *félelmetes* volt, az egyik legfélelmetesebb dolog, amit valaha látott. De vajon tényleg képesek lennének rá? Ethan nem szerezte meg Stefan és Damon véré, és anélkül nem hajthatja végre a feltámasztó varázslatot. Ugye nem?

– Kérdezd meg, milyen védelmük van! – szólt Meredith, gyorsan kapcsolva, mire képes Zander.

– Jól védik Ethant? – kérdezte a fiú.

Beth feje kényszeredett biccentésre rándult, mintha egy láthatatlan bábjátékos madzagon húzgálta volna.

– Senki sem férhet hozzá – jelentette ki ugyanazon az álmos, monoton hangon. – Elrejtőzött, és mindegyikünk az életét adná, hogy megvédje.

Meredith bólintott, nyilvánvalóan a következő kérdéséhez mérlegelte a szavakat, azonban Matt közbeszólt.

– Megmenthetjük Betht? – kérdezte, és a hangjában lévő fájdalom hallatán Bonnie összerezett. – Talán, ha nem volna olyan éhes...

Zander még erősebben koncentrált a lányra, és Bonnie ismét úgy érezte, Erőhullám áramlik belőle.

– Akarsz embereket bántani, Beth? – kérdezte halkán.

A vámpír kuncogott, sokatmondó és sötét hangon, habár arca továbbra is üres maradt. Ezzel a nevetéssel most először mutatott ki érzelmet azóta, hogy Zander valahogy kifejezéstelenségre és igazmondásra bűvölte.

– Nem akarok én bántani... ölni akarok – közölte, hangjában könyörtelen élvezettel. – Még sosem éreztem magam ennyire elevennek.

Zander gyors, állatias kecsességgel lépett hátra. Ugyanebben a pillanatban Meredith egyetlen mozdulattal előreszökkent, és átdöfte a karójával a vámpír szívét.

A húsba hasító fa zaja után Beth hang nélkül összeesett. Matt felhördülése, egy ijedt, fájdalmas kis hang törte meg a csendet. Az áldozat megmoccan Bonnie térde előtt, ide-oda forgatta a fejét. A lány ösztönösen megpaskolta nyugtatásképp, azzal a kezével, amelyik nem a nyakán lévő sebet szorította el.

– Semmi baj! – mondta halkan.

Meredith dacosan fordult Matthez.

– Muszáj volt – szólt.

Matt feje lehanyatlott, válla meggörnyedt.

– Tudom – felelte. – Hidd el, tudom. Én csak... – Egyik lábáról a másikra állt. – Kedves lány volt, mielőtt ez történt velem.

– Sajnálom – mondta Meredith halkan, a fiú pedig bólintott, továbbra is a földre nézve. A lány ezután Zanderhez fordult. – Ez meg mi volt? – kérdezte. – Hogy érted el, hogy elárulja mindezt?

Zander kissé elpirult.

– Izé. Hát – habogta, és zavartan megvonta a vállát. – Az Eredeti vérfarkasok közül páran képesek vagyunk erre a dologra, ha gyakoroljuk. El tudjuk érni, hogy az emberek az igazat mondják. Nem mindenkire hat, de gondoltam, egy próbát mégér.

Bonnie kérdőn meredt rá.

– Erről nem meséltél nekem – jegyezte meg.

Zander térdre ereszkedett, és szembenézett vele Beth öntudatlan áldozata mellől. Szeme tágra nyílt, tekintete egyenes volt.

– Bocsáss meg! – felelte. – Őszintén szólva, nem is gondoltam rá. Ez is csak egyike a kis furcsaságoknak, amire képesek vagyunk.

Az ájult srác vérzése mintha csillapodott volna, és Bonnie hátradőlt, a sarkára huppant. Zander felvont szemöldökkel nézett rá, reménytelinek tűnt, és a lány visszamosolygott rá. Arra gondolt, mindeképpen ki kell majd derítenie, mik ezek az egyéb „furcsaságok”.

– Ez olyasminnek látszik, ami alkalomadtán igencsak hasznos lehet – jelentette ki, Zander pedig észrevehetően megnyugodott, arcára derűs, örömteli vigyor ült ki.

Meredith megköszöri a torkát. Még mindig Mattet figyelte, tekintete csupa együttérzés volt, ám hangja kimért.

– Össze kell szednünk mindenkit, amint lehet. Ha Ethan még mindig Klaus feltámasztásával próbálkozik, muszáj *most rögtön* ki-sütnünk egy tervet!

Klaus. Bonnie térde alatt egyszerűen dermesztő hideg lett az alagút kőpadlója. Klaus maga volt a sötétség, az erőszak és a félelem. Annak idején Fell's Churchben is csak egy természetfeletti közbeavatkozásnak köszönhetően győzték le, azzal, hogy a város szellemei felkeltek ellene. Ilyesmit nem lennének képesek ismét előidézni. Mit tehetnének most? Bonnie egy pillanatra szédelegve hunyta le a szemét. Maga elé tudta képzelni, méghozzá élénken, a mélyből feltörő, sűrű és fojtogató sötétséget, amely alig várta, hogy feleméssze őket. Valami gonosz tartott feléjük.

Elena összekulcsolta az ujjait Stefanével. Még ez a kis érintés is felvillanyozta. Úgy érezte, borzasztó rég nem voltak már így kettesben, borzasztó rég nem volt elég közel Stefanhoz, hogy megérinthesse. Egész este azon kapta magát, hogy a fiú oldalának dől, hüvelykujjával cirógatja a kézfejét, átkarolja a derekát, végighúzza ujját a kulcsontján: a legapróbb érintést sem mulasztotta el. Bármit kihasznált, hogy érezhesse Stefan egyszerű, kielégítő jelenlétét, végre itt, övele.

Kellemesen meleg éjszaka volt, a földet puha moha borította. Körülöttük szellő rezegtette meg az erdő fáinak leveleit, és az ágakon keresztül Elena ki tudta venni a csillagokkal teli eget. Minden részlet adott volt egy romantikus erdei sétához, kivéve a tényt, hogy vérszomjas vámpírokat kerestek.

– Nem érzékelek semmit – szolt Stefan. A keze megnyugtatóan, szorosan fogta Elenáét, azonban sötétzöld szemében révedező tekintet ült, és a lány tudta, az Erejét használja, hogy átvizsgálja az erdőt.

– Sehol egy vámpír, se fájdalmat vagy félelmet érző ember, ha jól érzem. Szerintem senki sincs erre.

– De azért tovább keresünk. Biztos, ami biztos – nógatta Elena. Stefan bólintott. A fiú kereső Erejének megvoltak a maga korlátai: aki sokkal erősebb volt nála, az el tudott rejtőzni előle; aki sokkal

gyengébb, az nem biztos, hogy magára vonta a figyelmét. Néhány lényt pedig, például vérfarkasokat, Stefan egyáltalán nem érzékelt.

– Tudom, hogy jelen körülmények között nem ezzel kéne foglalkoznom, de semmi mást nem akarok, csak kettesben lenni veled – vallotta be Elena halkán. – Olyan gyorsan történnek a dolgok! Ha Ethan feltámasztja Klaust... úgy érzem, talán nincs sok időnk.

Stefan elengedte Elena kezét, majd gyöngéden megérintette az arcát, ujjával orcáját és szemöldöke ívét cirógatta, hüvelykujja végigsimította az ajkát. Tekintete elsötétedett a szenvedélytől, és elmosolyodott. Aztán megcsókolta a lányt, eleinte finoman.

Ó! – gondolta Elena, aztán azt: *Igen.*

Mintha csak a jóváhagyására várt volna, Stefan csókjai szenvedélyesebbé váltak. Keze óvatosan megragadta Elena haját, és hátrafelé indultak, amíg a lány egy fának nem támaszkodott. Az érdes fakéreg csupasz vállához dörzsölődött, ám Elena nem törődött vele; csak csókolta Stefánt, vadul, éhesen.

Ez így helyes – gondolta Elena. *Olyan, mintha hazatértem volna.* Érezte Stefan egyetértését és szerelme erejét. *Igen* – gondolta a fiú, aztán azt: *Még!*

Elmójük egybefonódott, és Elena ellazult Stefan gondolatainak és érzelmeinek ismerős spirálját követve. Volt itt szerelem – biztos, állhatatos szerelem –, valamint folyamatos, sebesülésszerű fájdalom, az elvesztegetett idő miatti megbánás. A legeslegerősebb érzés az örömteli megkönnyebbülés volt. *Nem tudtam, hogy élhetnék nélküled* – üzenté Stefan gondolatban Elenának. *Képtelen lettem volna örökké élni, tudva, hogy nem vagy az enyém.*

Az *örökké* gondolatára Elenába aggodalom hasított. Hacsak nem éri erőszakos halál, Stefan számára az *örökké* adott volt. Örökké fog élni, nem öregszik, nem csúnyul, mindig tizenyolc marad. És Elena?

Az örökké fiatal Stefannal az oldalán megöregszik és meghal? Nem kételkedett benne, hogy a fiú mellette marad, akárhogyan lesz is.

Voltak más lehetőségek. Elena egyszer már vámpírrá változott, és szenvedett, elválasztva emberi barátaitól és családjától, elszakítva az élők világától. Tudta, hogy Stefan nem kívánná neki ezt az életet. De opció volt, habár sosem beszéltek róla.

Elméje rátapintott egy bizonyos üvegre, ami odahaza, a szekrény mélyén lapult, aztán visszariadt a gondolattól. Elena ellopott egyetlen üvegnyit az Örök örök életet adó vizéből, amikor barátaival megjárták a Sötét Dimenziót. Az üveg létezése, valamint a választási lehetőség, amit Elenának kínált, állandóan kísértette. Ám nem állt rá készen, hogy meghozza ezt a döntést, hogy véget vessen halandó életének. Még nem.

Még mindig nőtt, még változott. Vajon valóban az a személy lett volna már most, aki egész hátralévő életében lenni akar? Olyan gyarló volt, olyan befejezetlen! Ha megissza az örök élet vizét, vámpírrá válhat, amivel olyan ajtók záródnának be, amelyeket még nem volt kész becsukni. *Ember* akart maradni. Ebbe belesajdult a lelke: ember maradhat egyáltalán? *Lehet* ember, ha *Örré* kell válnia?

Mindezt elméje egy eldugott zugában fontolta meg, miközben legnagyobb része az édes érzésre koncentrált, ahogy Stefan ajka és teste az övéhez simult, és folyamatosan áramlott köztük a szerelem. Elég sok érzelm juthatott el Stefanhoz, amire a fiú így válaszolt: *Akármit akarsz is, Elena – közölte gondolatban vele gyengéden és megnyugtatóan –, én veled leszek. Örökké. Akármeddig tartson is az neked.*

A lány tudta, hogy Stefan még azt is megértené, ha úgy döntene, hogy természetes életet él, megöregszik és meghal. Lenne rá oka, hogy így döntsön. Stefan és Damon mindketten elvesztettek valamit

azzal, hogy nem öregedtek, sosem változtak. Megérezték, hogy emberségük egy része odalett.

Ám mégis hogyan tudna szembenézni azzal, hogy egy nap magára hagyja Stefant? El sem tudta képzelni, hogy megint meghaljon és elhagyja őt. Elena még jobban nekivetette hátát a fa durva kérgeinek, és még hevesebben csókolta Stefant: a benne kavargó, ellentétes érzelmek szinte fájdalommal töltötték el, még szenvedélyesebben érezte, hogy él.

Aztán elhúzódott tőle. Rengeteg mindent elhallgatott Stefan elől, mióta a Dalcrestre jött. Nem volt hajlandó ismét erre az útra térni, úgy szeretni a fiút, hogy közben kizárja őt élete egyes részeiből.

– Valamit el kell mondanom neked – kezdte. – Muszáj mindent tudnod. Nem bírok... Nem titkolhatok el előled dolgokat, most már nem. – Stefan kérdően vonta össze a szemöldökét, és Elena lenézett a fiú ingébe kapaszkodó kezére, miközben idegesen gyűrögette az anyagot. – James elárult nekem valamit tegnap, az összecsapás előtt – bökte ki. – Nem az vagyok, akinek hittem magam, nem egészen. Az Örök választották ki a szüleimet – az Örök *hoztak létre* engem –, és a szüleimnek tizenkét éves koromban át kellett volna adniuk nekik, hogy Őr legyen belőlem. Megtagadták ezt, és ezért ölték meg őket. Nem holmi baleset történt. Az Örök voltak. Most pedig, miután erről tudomást szereztem, közéjük kellene állnom?

Stefan egy pillanatra elképedt, majd arcát együttérzés töltötte el.

– Jaj, Elena! – mondta, és ismét magához szorította a lányt, hogy megpróbálja vigasztalni.

A fiú mellkasának dőlve hagyta magát lehiggadni. Hála istennek, Stefan megértette, hogy az Örré, a rend zord fenntartójává válás lehetőségén semmi ünneplnivaló sincs, még ha Erőt is szolgáltatna Elenának.

– Segíteni fogok neked – ígérte Stefan. – Ha megpróbálnál alkut kötni, hogy megúszhasd, vagy ha küzdeni akarsz ellene, vagy ha belevágsz. Bármit akarsz is.

– Tudom – felelte Elena, hangját eltompította, hogy arcát Stefan vállának nyomta.

Egyszeriben érezte, hogy a hozzásimuló test megfeszül, és rájött, hogy a fiú körbenéz.

– Stefan? – kérdezte.

A fiú a távolba nézett Elena feje fölött, száját szorosan összezárta, tekintete éber volt.

– Sajnálom, Elena – mondta, miközben a lány hátrahúzódott, és a szemébe nézett. – Muszáj lesz erről később beszélgetni. Épp most érzek valamit. Valakinek fájdalma van. És most, hogy megfordult a szél, azt hiszem, vérszagot érzek.

Elena elfojtotta az érzelmeit, erőt vett magán, hogy ismét higgadt és racionális legyen. Mindez, az összes problémája és kérdése, várhat még. Most dolguk van.

– Hol? – kérdezte.

Stefan kézen fogta, és bevezette az erdő mélyébe. A fák itt jobban eltakarták a csillagokat, és a lány gyökerek meg kövek közt botladozott a sötétben. Stefan támogatta, mutatta az utat.

Pillanatokkal később egy másik tisztáson kötöttek ki. Elenának beletelt pár másodpercbe, hogy alkalmazkodjon a szeme, és kivegye a sötét alakot, amelyhez Stefan elővigyázatosan tartott. Egy emberi test hevert összekuporodva a földön.

Letérdeltek mellé, a fiú kinyújtotta a kezét, és óvatosan, gyengéden megfordította. A test puffanva a hátára gördült. *Egy lány* – döb-bent rá Elena. Egy nagyjából vele egyidős lány, sápadt és üres arccal. Aranyszőke haja tündökölt a csillagfényben. Torka véres volt.

– Halott? – kérdezte Elena suttogva. Teljesen mozdulatlanul hevert.

Stefan megérintette a lány arcát, majd óvatosan végigfuttatta ujjait a nyakán, a csörgedező vér alatt, nem érintve a sűrű, vörös folyadékot. – Nem – jelentette ki, mire Elena megkönnyebbülten fel sóhajtott. – De nagyon sok vért veszített.

– Jobb, ha visszavisszük a kampuszra! – javasolta Elena. – Szóljunk a többieknek, hogy vámpírok vadásznak az erdőben. Utána visszajöhetünk megkeresni, aki ezt tette.

Stefan a lány sebeire meredt, száját furcsán elhúzta, megfejthetetlen arckifejezést öltött.

– Elena, én... én nem hiszem, hogy ezt Ethan vámpírjai tették – jegyezte meg habozva.

– Hogy érted? – kérdezte a lány zavartan. Egy gyökér nyomta a térdét, így áthelyezte a súlyát, hogy kényelmesebben üljön, fél kézzel a hideg földre támaszkodva. – Mi más tehetett volna ilyen?

Stefan a homlokát ráncolta, és óvatosan ismét hozzányúlt a lány nyakához, továbbra is vigyázva, meg ne érintse a vért.

– Nézd csak meg a sérüléseket! – mondta. – A vámpír, aki ezt tette, mérges és gondatlan volt, viszont nagyon is tapasztalt. Határozottan harapta meg, a tökéletes helyen, hogy a maximális vérhez jusson anélkül, hogy megölje áldozatát. – Gyengéden megsimogatta a lány haját, mintha vigasztalni próbálná. Úgy tűnt, fájdalom gyötöri, összeszorította a fogát, hunyorgott. – Elena, ezt Damon tette – jelentette ki.

A lány egész testében megfeszült, és amint a fejét rázta, repkedt a haja.

– Nem – tiltakozott. – Nem hagyyna csak így itt valakit az erdőben meghalni.

Stefan tekintete a távolba révedt, és a lány ösztönösen feléje nyúlt, hogy megérintse a karját, próbálta vigasztalni. Stefan egy másodpercre lehunyta a szemét, és Elena karjának dőlt.

– Ötszáz év után megismerem a bátyám harapását – közölte szomorúan. – Néha úgy tűnik, mintha megváltozott volna, de Damon nem változik. – Stefan szavainak súlya láthatóan őt magát is ugyanúgy megviselte, ahogy Elenát, háta meggörnyedt.

Elena egy pillanatra nem kapott levegőt, nyelt egyet, szédelgett, és hányingere támadt. *Damon?* Képek villantak fel lelki szemei előtt: Damon feneketlen, sötét szeme, ahogy a lángoló dühtől, keserűségtől metszővé vált. Vagy épp lágyabb, kedvesebb lett néha, amikor őrá vagy Stefanra nézett. A tagadás erősen gyökeret vert a szívében.

– Nem – közölte, és Stefanra nézve határozottabban megismételte: – *Nem.* Damon szenved, miattunk... miattam. – Stefan szinte észrevehetetlenül bólintott. – Nem fogunk lemondani róla. Megváltozott, annyi mindent tett értünk, mindannyiunkért. *Törődik* velünk, Stefan, és vissza tudjuk rántani őt ettől. Nem ölte meg a lányt. Még nem késő.

Az ifjabb Salvatore figyelmesen hallgatta, és egy másodperccel később fáradtan húzta végig kezét az arcán, ami határozottabb, elszánt kifejezést öltött.

– Ezt titokban kell tartanunk – mondta. – Meredith meg a többiek nem tudhatnak róla, mit tett Damon.

Elenának eszébe jutott, milyen arccal forgatta karóját Meredith, és nagyot nyelt. A barátnőjében lévő vadász nem habozna megölni Damont, ha úgy vélné, valós veszélyt jelent ártatlan emberekre.

– Igazad van – jegyezte meg halkan. – Nem árulhatjuk el senkinek.

Az öntudatlan áldozat teste fölött átnyúlva Stefan ismét megfogta Elena kezét. A lány megszorította, és néma ígérettel nézett szerelme szemébe. Együttműködnek majd, *biztosan* meg fogják menteni Damont. Minden rendben lesz.

Elena senkinek sem szólt az áldozatról, akit az erdőben találtak. Stefannal rázogatták a lányt, hideg vizet öntöttek az arcára, próbálták felébresztteni, hogy ne kelljen kórházba vinniük. A vér átszivárgott a kötésen, amit a sebeire rögzítettek – Damon túl mélyen harapta meg, állapította meg Stefan –, és a fiú végül grimaszolva megitta vérrel a saját csuklójából, hogy segítse a gyógyulását. Elena tudta, hogy Stefan nem szívesen teszi ezt: a vérrel itatás túl intim volt, a fiú számára *szerelmet* jelentett, de mi mást tehettek volna? Nem hagyhatták meghalni az áldozatot.

Miután a lány visszanyerte az eszméletét, Stefan befolyásolta, hogy felejtse el a történeteket, majd Elenával visszatámogatták a kollégiumába. Mire otthagyták, hajnaltájt, a lány kipirult, vihogott, és meg volt győződve arról, hogy csak piálni volt ilyen sokáig, és isteni éjszakája volt.

A saját szobájába visszatérve Elena aludni próbált, de túl ideges volt. Egyre csak hánykolódott a tiszta pamuttakaró alatt, emlékezett a bosszúságra Stefan szemében, ahogy kijelentette: *Ezt Damon tette*, és az elfojtott pánik villanására, amit akkor vett észre a fiú tekintetében, amikor azt mondta neki: *Ezt titokban kell tartanunk*.

Elena tudta, hogy Stefan bátyja még mindig emberekből táplálkozik, bár általában sikerült ezt elhessegetnie magától. Ám Damon

nem tett komoly kárt senkiben, már régóta nem. Most arra használta az Erejét, hogy csinos lányokat vegyen rá, önként adjanak neki a vérükből, majd otthagya őket mindössze egy halvány emlékkal, miszerint az estét egy sármos és titokzatos férfival töltötték, aki olasz akcentussal beszélt. Bár többnyire még ennyit sem tudtak felidézni. Néha csak űr tátongott az emlékezetükben.

Helytelen volt, amit művelt. Elena jól tudta ezt, még ha Damon nem is. A lányok nem voltak igazán maguknál. A férfi táplálkozott belőlük, ők pedig sosem értették meg igazán, mi történt velük. Biztos volt benne, hogy ha ez vele vagy Bonnie-val vagy bármely szerettével esne meg, felháborítónak és undorítónak találná. De képes volt figyelmen kívül hagyni a tényeket, mivel a végeredmény – Damon elégedett volt, áldozatai látszólag sértetlenül megúszták – olyan üdvösnek tűnt.

Ezúttal azonban a férfi nyilvánvalóan fittyet hányt rá, hogy óvatos legyen a lánnyal, hogy enyhítse számára a dolgot. Magára hagyta vérző áldozatát az erdőben, és miután a lány végre magához tért, *sikoltozni* kezdett. Elena megborzongott az emléktől, rosszul lett a bűntudattól.

Ez lett volna a valóság, amelyről nem vett tudomást? Talán Damon eddig is így támadt emberekre, eltitkolva ezt Elena elől, s a szédelő, öntudatlan és sértetlen áldozat képzeletében csak hazugság volt? Vagy talán Damon megváltozott, és ez az ő hibája volt. Dühében tette volna ezt, amiért a lány Stefant választotta?

Elena ismét megpróbálta elérni Damont, de miután a hangposta bekapcsolt, megnyomta a „hívás vége” gombot a mobilján. Egész délelőtt hívogatta, és már hagyott pár üzenetet, ám a férfi nem vette fel, nem hívta vissza.

– Stefánt hívtad? – érdeklődött Bonnie, ahogy a haját törölgetve kilépett a fürdőszobából. Vörös fürtjei vadul göndörödtek mindenfelé az arca körül. – Úton van?

– Bármelyik percben itt lehet mindenki – felelte Elena, nem helyesbítve Bonnie feltételezését. Úgy döntöttek, ma találkoznak, hogy elkezdjék megtervezni a védekezést a vitalés vámpírok ellen, és megpróbálják kiötlölni, hogyan állítsák meg őket, mielőtt feltámaszthatnák Klaust.

És hamarosan mindenki (Damont kivéve) ott is volt: Meredith az ágyán ült, szürke szeme éberén figyelt, miközben gondosan élte egyik vadászkését; a még mindig sápadt Matt görnyedten ücsörgött Elena dolgozószekén; Bonnie és Zander összebújt Bonnie ágyán, a helyzet komolysága ellenére elragadóan boldogok voltak a friss szerelem hevétől. Ahogy Elena rájuk nézett, Zander Bonnie fülébe mormogott valamit, mire a lány elpirult.

Stefan leült Elena mellé az ágyára, és megfogta a kezét. A lány még most, egy év után is érezte, ahogy izgalom lövell az ujjbegyétől egyenesen a szívébe. Egy pillanatra Stefanra meredt, valami jelét kereste a tegnapi éjjeli zaklatottságának, egy nyomot, hogy vajon sikerült-e már beszélnie Damonnal, de semmit sem látott.

– Na jól van, emberek – szólalt meg Meredith, végigfuttatva hüvelykujját a kés kifent élén. – Tudjuk, hogy Ethan bujkál...

– Várj! – szólt közbe Elena. – Valamit el kell mondanom nektek.

Stefan a lány szemébe nézett, kemény és élénk pillantással, és Elena rádöbbsent, tévesen hitte nyugodtnak. Nagyon feszült volt Damon titka miatt.

– Ööö – hebegett a lány, rá nem jellemző módon ideges volt. Emlekezett, miként vélekedtek mindannyian a hűvös, pedáns Örök-ről, akikkel a Sötét Dimenzióban találkoztak, akik megfosztották

Elenát az Erőitől (kíméletlenül: képtelen volt elfelejteni, mennyire *fájt*, amikor levágták a Szárnyait), és akik nem voltak hajlandók feltámasztani Damont. Ám büszkén, makacsul felszegte az állát, és folytatta: – Épp most tudtam meg, hogy Őr vagyok – közölte kezek perec.

Néma csönd támadt.

Végül Zander törte meg a hallgatást:

– Milyen őr? – kérdezte puhatolózva, Bonnie-ra pillantva felvilágosításért.

Bonnie homlokráncolva, fél kézzel körbeintett, nagy ívű, sokatmondó gesztussal.

– Alapvetően mindennek az őre – felelte homályosan. – Már mint ha Elena igazi Őr Őrre gondol. – A barátnőjére nézett megerősítésért, mire az bólintott. – Az Örök olyan rémes nők – legalábbis nőknek néznek ki –, akik arra hivatottak ügyelni, hogy az univerzumban minden úgy legyen, ahogy annak lennie kell. Viszont azt nem igazán értem, hogy lehetne Elena Őr. Ők nem itt élnek. Ez egy ilyen másik dimenzió dolog. Nem hiszem, hogy igazából emberek volnának. – Elenához fordult, arckifejezése nyílt és értetlen volt. – *Hogy érted ezt, Elena?* – kérdezte.

A lány elfordult tőle, a falra meredt. Úgy érezte, megfeszül az arcbőre, és égett a szeme.

– James – a töri kurzus oktatója – ismerte a szüleimet egyetemista korukban. Nagyon közel állt hozzájuk – mesélte a barátainak, miközben erőt vett magán, hogy megőrizze a nyugalmát. – Elmondta, a szüleim beleegyeztek, hogy az Örök olyan gyermekkel ajándékozzák meg őket, akiből majd a Földön élő Őr lesz. James azt mondta, az Öröknek tizenkét éves koromban kellett volna kiképezniük engem, ám a szüleim nem akartak átadni nekik. – Kissé remegett

a hangja, és nagyon meredten bámulta az ágya fölött lógó Matisseposztert. Vállát Stefanének nyomta, vigaszt nyerve abból, hogy a fiú egész valójában ott van mellette, és nem nézett senki másra.

Aztán Meredith mellette termett, sovány keze megfogta az övét. Egy másodpercen belül Bonnie is az ágyra nyomakodott, és tágra nyílt, együtt érző barna szemmel nézte.

– Mi a te oldaladon állunk, ezt jól tudod, Elena – jelentette ki Meredith nyugodtan, és Bonnie is bólintott.

– Velociraptor testvériség, igaz? – kérdezte, Elena szája pedig apró mosolyra húzódott régi kis viccük hallatán. – Ha az Örök kikezdenek egyikünkkel, mindegyikünkkel kikezdenek. Bár elég ijesztőek, mi elbánunk velük.

Elena rövid, félig hisztérikus kacajt hallatott.

– Köszí – mondta. – Tényleg. De nem hiszem, hogy ezt bárhogy is meg lehetne úszni. Még azt sem tudom, mit jelent pontosan Földön élő Örnek lenni.

– Akkor ez az első dolog, amit ki kell derítenünk – javasolta Meredith józanul. – Alaric a hétvégén látogatóba jön. Ő talán tud valamit, vagy legalábbis képes kideríteni, mi a helyzet a földi Örökkel.

– Alaric, aki félig-meddig Meredith vőlegénye volt, épp paranormális jelenségekből írt doktori értekezést, és különleges ismerősei gyakran kapóra jöttek.

– *Tuti* kitalálunk valamit, Elena – ígérte Bonnie.

A lány pislogva küszködött a könnyeivel. Bonnie és Meredith közelebb húzódott hozzá, egy pillanatra mindenki mást kizártak, bár Stefan erős jelenlétét még mindig érezte maga mellett. Arra mindig számíthatott, hogy ha egyiküket fenyegeti valami, ők hárman összetartanak. Mindig is vigyáztak egymásra, azóta, amikor még a

legaggasztóbb fenyegetést az általános iskolai gonoszkodó osztálytársak és pikkello tanítók jelentették.

Stefan közelebb húzta magához Elenát. Matt és Zander szinte egyforma arckifejezéssel, együttérzéssel és aggodalommal figyelte a lányt. Meredithnek igaza volt: Elena nem volt egyedül. Söhajtott, ellazult a válla, kissé oldódott benne a gyöttrődés, amely azóta emésztette, hogy James elárulta neki a születése titkát.

– Örülök, hogy Alaric idejön. És jó ötlet megkérni, hogy járjon utána a dolognak. Talán James is el tud árulni még valamit – tette hozzá Elena. A füle mögé simított egy hajtincset, és eltűnődött. – Ami azt illeti, *ajánlom*, hogy tudjon még valamit. Már azelőtt tisztában volt ezzel, hogy én megszülettem volna. Kábé húsz éve volt rá, hogy kiderítsen valami hasznosat. – Aztán tapsolt egyet, és igyekezett elúzni magától minden félelmét. – Most viszont Ethanre és a vámpírokra kell koncentrálnunk. – Érezte, ahogy régi énje ismét felszínre tör, erősen, lendületesen és tervezésre készen.

Stefan megszorította Elena térdét, majd felkászálódott az ágyról.

– A ma este az utolsó lehetőségünk, hogy megállítsuk Ethant – jelentette ki, ahogy megállt a szoba közepén, és komolyan végignézett rajtuk. Arca komor és elmélyült volt, általában levélzöld szeme elsötétült. – Holnap van a napéjegylenőség, amikor a leggyengébb a határ az élők és a holtak világa között. Akkor fogják megpróbálni feltámasztani Klaust. Meredith, hogy állunk fegyverekkel?

A vadász is felállt, majd kinyitotta a szekrényét, és előhúzta fegyverekkel teli táskáit: különleges vadászkaróját, rajta az ezüsttől kőrisig mindenféle anyagból készült szegecsekkel és apró, tölthető tükkel – hatásos mindenféle lény ellen, amelyekkel egy vadász szembeke-
rülhet; különféle méretű, egytől egyig borotvaéles késgyűjteményét

– a hosszú ezüstitörtől a vékony, praktikus csizmakésig. Valamint botokat, dobócsillagokat, bozótvágo késeket, buzogányokat meg egy csomó mindent, aminek a nevét Elena még megtippelni sem tudta volna.

– Húha! – szólt Zander, aki Bonnie ágyán hason fekvé figyelte Mereditht. Új keletű tisztelettel és némi nyugtalansággal nézett a vadászra. – Te egy egyszemélyes hadsereg vagy!

Meredith kissé elpirult.

– Lehet, hogy túlzás – magyarázkodott –, de szeretek jól felkészült lenni. – Fából faragott dobozt vett elő a szekrényből. – És itt van még ez is. Alaric segített gyűjtögetni, mielőtt elkezdődött volna a suli. – Kissé bocsánatkérő pillantást vetve Stefanra, kinyitotta a dobozt, a vámpír pedig felszisszent és hátralépett, el annak tartalmától. Elena a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lásson. Úgy tűnt, mintha teletömték volna valami növényvel.

Ó! A doboz színültig volt verbénával. Valószínűleg elég lenne egy egész vámpírkolónia legyűréséhez, már ha ki tudják fundálni, hogyan dörzsöljék be vagy etessék meg őket verbénával. Ha másra nem lenne jó, így legalább meg tudják védeni magukat a Befolyásolástól.

– Remek – közölte Stefan élénken, magához térve a verbéna által kiváltott ösztönös reakcióból. – Ez jól fog jönni. Na most, Matt, mit tudsz mesélni az egyetem alatti alagutakról?

Elenát elöntötte a büszkeség, ahogy Stefan Matthez fordult, és gyorsan rávette, hogy rajzolja papírra mindazt, amire emlékezett, és amit hallott a vitalások védett házáról, illetve az alagútrendszeréről. Stefan bólogatott, és kérdéseket tett fel, finoman ösztönözte Matt visszaemlékezését, bátorította, hogy ossza meg a legapróbb részletet is. A fiú szeme tágra nyílt, hangja erőre kapott, ahogy Stefan

folytatta a kérdegetést, mintha kezdte volna új nézőpontból látni a helyzetet.

Stefan megváltozott. Amikor annak idején Fell's Churchbe érkezett, rém csöndes és távolságtartó volt, vonakodott bármiféle hatást gyakorolni az őt körülvevő emberekre. Elena tudta, Stefan akkor még úgy érezte magát, akár egy kóros beteg, mintha nem élhetett volna halandók között anélkül, hogy halált és kétségbeesést ne terjesszen.

Mostanra egy született vezér tulajdonságaival rendelkezett. Ahogy megérezte magán Elena tekintetét, felpillantott a lányra, ajka apró, diszkrét, csakis neki szóló mosolyra húzódott. Elena tudta, hogy a Stefanban lezajlott változás neki köszönhető, valamint mindannak, ami az elmúlt évben történt. De tényleg, bármit tett is Damon – még ha ismét el is merült az erőszakban miatta –, a lány remélte, hogy erre, Stefan változására, büszke lehet.

– Nem kezdhetnénk valamit ezzel a sok verbénával? – kérdezte egyszer csak Bonnie. – Nem lehetne, mondjuk, elégetni, vagy valahogy gázt csinálni belőle, hogy betölthessük az alagutakat a füstjével? Ha elállnánk a többi kijáratot, a vámpírok mind bemennének a házba. Csapdába ejthetnénk őket, és leégethetnénk a házat, vagy legalább egyszerre bánhatnánk el mindegyikükkel.

– Ez remek ötlet, Bonnie – felelte Stefan. Zander lelkesen helyeselt, a lány arca pedig sugárzott az örömtől. Elena arra gondolt, milyen furcsa, hogy mind úgy hozzászoktak, hogy Bonnie-t a csapat ifjonc tagjának, védelemre szorulóknak tekintsék, pedig ez korántsem volt így; már rég nem.

– Mi más áll még rendelkezésünkre? – kérdezte Stefan eltűnődve, ahogy fel-alá járkált a szobában.

– Megkérhetem a srácokat, hogy segítsenek – vetette fel Zander. – Jó ideje küzdünk a vitalés vámpírokkal. Nem leszünk olyan erősek,

mintha a megfelelő holdfázis volna, és nem mind a tízen tudunk átváltozni telihold nélkül. De elég jó a csapatmunkánk... – Elharapta a mondat végét. – Ha kellünk nektek – tette hozzá. – Tudom, hogy nem mind bíztok meg a vérfarkasokban, és hogy őszinte legyek, általában mi sem vagyunk oda a vámpírokért. Bocsi. – Stefanról Meredithre nézett, aki még mindig egy kést tartott a kezében.

Természetesen leginkább Meredith részéről volt várható a tiltakozás az ellen, hogy egy vérfarkas-falka csatlakozzon a csapatukhoz. Bonnie biztosította őket, hogy Zander falkája különbözik azoktól a vérfarkasoktól, akikkel addig találkoztak: Zanderék jók, inkább őrkutyák, mint vadállatok. Mereditht azonban arra nevelték, hogy szörnyekre vadásszon.

Most azonban lassan bólintott a fiúnak, és csak annyit mondott:

– Mindenkire szükségünk lesz, aki csak segíthet. – Bonnie és Meredith egymás szemébe nézett, és Bonnie ajka apró, elégedett mosolyra húzódott.

– Ha már mindazoknál tartunk, akik segíthetnek – szólt Meredith –, hol van Damon? – Elenára, majd Stefanra nézett, miután nem kapott azonnali választ. – Ez olyan alkalom, amikor igazán szükségünk lenne rá. Fel kéne hívnod, és beavatni a tervbe. – Arckifejezése együtt érző, de eltökélt volt, és Elena rádöbbsent, Meredith azt hiszi, azért haboznak, mert ő félig-meddig randizgatótt Damonnal, miután szétmentek Stefannal. *Ha Meredith tudná az igazat!* – tűnődött. – *De sosem tudhatja meg. Stefannak és nekem meg kell védenünk Damont.*

– Esetleg felhívhatnád te, Elena – javasolta Bonnie óvatosan.

Elena és Stefan tekintete találkozott. A fiú uralkodott magán, arca kifejezéstelen volt, a lány a létező legapróbb rést sem vélte felfedezni a páncélján, ahogy gyorsan és könnyedén felvetette:

– Nem, majd én felhívom. Úgyis beszélnem kell vele.

Elena az ajkába harapott, és bólintott. Ő maga is látni akarta Damont – *örülten* látni akarta, megtudni, mi baja van, megpróbálni megoldást találni –, de a férfi nem fogadta a hívásait. Talán Damonnak most arra volt szüksége, hogy Elena távol tartsa magát tőle. A lány remélte, hogy legalább Stefan képes lesz szót érteni vele.

Aután Stefan bekopogtatott Damon lakásába, a bátyja szinte azonnal előkerült, a fiúra meredt, majd megpróbálta bevágni az ajtót az orra előtt.

– Ácsi! – szólt Stefan, és benyomta vállát az ajtónyílásba. – Biztos megérezted, hogy én vagyok az.

– Tudtam, hogy nem fogod abbahagyni a dörömbölést, vagy csak bejutsz valahogy, ha nem nyitok ajtót – felelte indulatosan a testvére. – Úgyhogy kinyitottam. Most pedig *tűnj el!*

Damon nagyon rossz bőrben volt. Semmi sem csúfíthatta volna el elegáns vonásait, ám a képe elkínzott és megnyúlt volt, bőre szinte fehéren feszült arccsontjára. Ajka halovány volt, sötét szeme vére-eres, általában lesimított fekete haja borzas. Stefan ügyet sem vetett a szavaira, és közelebb hajolt hozzá, igyekezett elkapni a pillantását.

– Damon! – szólt. – Megtaláltam a lányt az erdőben tegnap éjjel.

Aki nem ismerte őt olyan régóta és olyan jól, mint Stefan – azaz rajta kívül *senki* –, észre sem vette volna, hogy Damon arca a másodperc tört részére megdermedt, mielőtt hűvös megvetés ült ki rá.

– Azért jöttél, hogy papolj nekem, öcskös? – kérdezte. – Attól tartok, most nincs erre időm, de talán majd máskor bepótolhatnánk. Esetleg a jövő héten valamikor?

Végigmérte a fiút, majd elutasítóan félrenézett. Csak ennyi kellett hozzá, és Stefan ismét gyermeknek érezte magát, mintha odahaza lettek volna, hosszú évszázadokkal ezelőtt, s vakmerő, elragadó, hitvány, dühítő bátyja ismét jól lehordta.

– A lány életben maradt – folytatta Stefan kitartóan. – Hazavittem. Jól van.

Damon vállat vont.

– Ez nagyon rendes volt tőled. Mindig hozod a *tökéletes* lovagot. Stefan feléje kapott, és megragadta a karját.

– Az istenit, Damon – szólt dühösen –, ne szórakozz velem! Azért jöttem, hogy szóljak, muszáj *óvatosnak* lenned. Ha megölted volna azt a lányt, nem úsznád meg.

A bátyja pislogva nézett rá.

– Ennyi? – kérdezte némileg kevésbé ellenséges hangon. – Azt akarod, hogy óvatos legyek? Nem érzel ellenállhatatlan készletet, hogy megdorgálj, öcskös? Vagy esetleg megfenyegess?

Stefan felsóhajtott, és az ajtófélfának dőlt, indulata elpárolgott.

– Lenne bármi értelme korholni téged, Damon? – kérdezte. – Vagy megfenyegetni? Eddig még soha nem vált be. Én csak azt akarom, hogy meg ne ölj valakit. A testvérem vagy, szükségünk van egymásra.

A férfi arcán ismét feszültség lett úrrá, és Stefan újra megfontolta a szavait. A bátyjához beszélni néha olyan volt, mintha egy aknamezőn járna.

– *Nekem* legalábbis szükségem van *rád* – mondta. – Megmentetted az életem. Sőt, ha esetleg nem vetted volna észre, ez jó sokszor előfordult az elmúlt évben.

Damon a szemközti ajtófélfának dőlt, figyelmesen nézte öccsét, tűnődve, ám továbbra is némán. Stefan tudni szeretne volna, vajon mit gondol, így kutakodó Erőszálat irányított felé, próbálta megfejteni

a kedélyállapotát, Damon azonban egyszerűen csak gúnyos vigyort vágott, és könnyedén kizárta őt.

Stefan lehajtotta a fejét, hüvelyk- és mutatóujjával dörgölte az orrnyergét. Mindig ugyanígy lesz, a következő, együtt töltendő, hosszú évszázadok során?

– Figyelj! – kezdte. – Elég bajunk van az egyetemen lévő többi vámpír miatt anélkül is, hogy te ismét vadászni kezdj. Ethan még életben van, és azt tervezi, hogy holnap éjjel megpróbálja feltámasztani Klaust.

Damon homloka egy pillanatra erősen ráncba szaladt, majd kismult. Arcát akár kőből is faraghatták volna.

– Nélküled nem tudjuk megállítani – folytatta Stefan kiszáradt szájjal.

Damon éjfekete szeme semmit sem árult el, majd felvillantotta legrövidebb, legsugárzóbb mosolyát.

– Bocs – jelentette ki. – Nem érdekel.

– Micsoda? – Stefan úgy érezte magát, mint akit hasba rúgtak. Számított a bátyja mentegetőzésére és maró gúnyára, ám erre a közönyre, azok után, hogy Damon megmentette őt Ethantól, amit semmiképp sem várt volna...

Damon vállat vont, kihúzta magát és megigazította a ruháját, le-söpört fekete ingéről egy odaképzelt porszemet.

– Elegem van – közölte félvállról. – Eluntam, hogy a háziállataid ügyeibe avatkozzam. Ha Ethan feltámasztja Klaust, legyen az Erede-ti vámpír az ő gondja. Kétlem, hogy Ethan jól fog járni.

– Klaus emlékezni fog rá, hogy megtámadtad – figyelmeztette Stefan. – Vadászni fog rád.

Damon megvonta az egyik szemöldökét, és ismét elvigyorodott, egy pillanatra vadul kimutatva foga fehérjét.

– Kétkem, hogy én leszek számára a legfontosabb, öcsikém – felelte.

Stefan visszaemlékezett, és tudta, igaza van. A Klausszal vívott utolsó, borzalmas csatában Damon fehér kőrissel nyársalta fel az ősi vámpírt, megakadályozva, hogy végső csapást mérjen Stefanra. Azonban nem Damon volt a felelős Klaus haláláért. Stefan tervezte ki a harcot ellene, és megtett minden tőle telhetőt, hogy megölje. Végül azonban ő is kudarcot vallott. Elena volt az, aki a holtak seregét magával hozva az Eredeti vámpír ellen, végül *igazán* megölte őt.

– Elena – mondta Stefan kétségbeesetten. – *Elena* az, akinek szüksége van rád.

Meg volt győződve róla, hogy ezzel céljt ér, rést üt Damon páncélján. Damon Elenéért *mindig* megtette, amit kellett. Ezúttal azonban csúfondáros mosolyra görbült az ajka.

– Biztos vagyok benne, hogy megbirkózol a dologgal – vetette oda könnyedén, rideg hangon. – Elena jóléte most már a te felelőséged, nem az enyém.

– Damon...

– Nem! – Bátyja intón emelte fel a kezét. – Megmondtam, végeztem. – Majd egy gyors mozdulattal becsapta az ajtót Stefan orra előtt.

A fiú megsemmisülve az ajtónak nyomta a homlokát.

– *Damon* – ismételte. Tudta, hogy a bátyja hallja, de a lakásból csak csönd hallatszódott. Lassan elhátrált az ajtótól. Legjobb lesz, ha nem nyaggatja Damont, pláne, hogy ilyen hangulatban van.

Ilyen hangulatban *bármire* képes lett volna.

– Úgy örülök, hogy eljöttél, Elena! – mondta Campbell tanár úr. – Aggódtam miattad azután, hogy... – Lopva körülnézett, és

halkabba fogta a hangját, bár kettesben voltak az irodájában. – ...hogy legutóbb beszélgettünk. – Aggódva pillantott a lányra, általában kíváncsi és eléggé önelégült arcát bizonytalanság árnyékolta be.

– Elnézést, hogy úgy elrohantam, James – szabadkozott Elena, lebámulva a csészejére, az édes tejeskávéra, amivel a férfi megvendégelte. – Csak hát... Miután elárultad nekem, hogy Őr vagyok, meg az igazságot arról, ami a szüleimmel történt, szükségem volt némi időre, hogy átgondoljam mindezt. Tavaly nyáron *találkoztam* néhány Őrrel. Nagy hatalmúak voltak, de borzasztó embertelenek.

Még mindig képtelen volt elfogadni, hogy neki is ilyenné kellene válnia. Az ötlet maga olyan horderejű és rettenetes volt, hogy az agya egyre csak menekült tőle, inkább kézzelfogható és sürgető problémákra koncentrált, mint például az egyetemi vámpírok.

Elena keze kissé megremegett, a kávéja lötyögött és örvénylett. Gondosan megragadta a csészét.

James gyengéden vállon veregette.

– Nos, kutakodtam egy kicsit, és szerintem jó híreim vannak – mondta.

– Jól jönne nekem egy jó hír – felelte a lány halkán, szinte esedezve. – Nem igazán értem, milyen lehet egy emberi Őr. Különböznék a Mennyei Őröktől?

James most először mosolyodott el azóta, hogy Elena belépett az irodájába.

– Miután beszéltünk – folytatta –, kapcsolatba léptem minden régi kollégámmal, akinek szakterülete a mitológia vagy a mágia, mindenkit felkerestem, akiről úgy gondoltam, talán tud valamit az Őrökről. – Most, hogy információval tudott szolgálni, James levedlette óvatosságát, és mintha felengedett volna, oldódott a tartása, hüvelykujját pedig az öltönye alatti mellénybe akasztotta. – A legenda

szerint – mesélte olyan hangon, mint aki előadást tart – ritka az emberi Őr, de mindig van a világon egy-kettő. A szüleiket általában úgy toborozzák, ahogy a tiedet, a gyermekeket pedig akkor adják át kiképzésre az Őröknek, amint elérik a serdülőkort.

Elena egy pillanatra lehunyta a szemét, és grimaszt vágott. El sem tudta képzelni, hogy ilyen fiatalon átadják az Őröknek, már akkor elveszítse emberi létét. Ám, ha így történt volna, az édesanyja és az édesapja még most is élne.

– Amikor az emberi Őrök elérik a felnőttkor küszöbét, körülbelül a te korodat, Elena – folytatta James –, kihelyezik őket valahova, ahol sok Erővonal található, azaz nagy a természetfölötti aktivitás.

– Mint itt – tette hozzá Elena. – És Fell’s Churchben.

A férfi bólintott.

– A bizonyíték igen meggyőzően azt mutatja, hogy az Őrök Erővonalakkal sűrűn borított területekről toboroznak leendő szülőket – magyarázta. – Így az emberi Őrök az otthonuk közelében maradhatnak.

– De mire valók az emberi Őrök? – kérdezte Elena. – Mégis mi a dolgom? – Rádöbbsent, hogy olyan erősen markolja a csészét, hogy a végén még eltöri, így letette James íróasztalára, és inkább a szék karfájába kapaszkodott.

– Az emberi Őröknek az a feladatuk, hogy megvédjék a földi ártatlanokat a természetfeletti lényektől – felelte James. – Az egyensúlyt őrzik. És úgy tűnik, hogy az Őrök különféle képességekre tesznek szert, attól függően, hogy mire van szükség ott, ahol élnek. Úgyhogy nem fogjuk tudni, pontosan mik a képességeid, amíg el nem kezdenek kialakulni.

– Az ártatlanok védelmével meg tudok birkózni – jelentette ki Elena. Bizonytalan mosolyt vetett Jamesre. Az egyensúly megőrzésében

már nem volt olyan biztos. Véleménye szerint a Mennyei Udvar Őreinek annyira a mániája az egyensúly és a rend, hogy elfeledkeznek az ártatlanokról. Vagy talán az ártatlanokkal csak a földi Őrök foglalkoznak? De ha ez az igazság, miért nem vigyázott valaki a szüleire?

James viszonzta a mosolyt.

– Én is így gondoltam. És – tette hozzá, olyan hangsúllyal, mint aki a legjavát hagyta a végére – a kollégám megtalálta az egyik földi Őrt. – Kivett egy papírlapot az asztalán lévő egyik mappából, és átadta Elenának.

Egy kinyomtatott színes fénykép volt, kissé szemcsés. Egy nála talán egy-két évvel idősebb, sötét hajú férfi mosolygott rajta a lencsébe. Barna szeme hunyorgott a tűző napsütésben, tündöklő fehér foga és napbarnított bőre volt.

– Andrés Monteznek hívják, Costa Ricában élő emberi Őr. A forrásaim nem sok személyi adattal tudtak szolgálni róla, de meg fognak próbálni kapcsolatba lépni vele. Remélem, hajlandó lesz idejönni az egyetemre, és megtanítani neked, amit csak tud. – James hezitált, majd hozzátette: – Habár, mivel Őr, gondolom, már mindent tud rólad.

Elena körbesimította Andrés arcát a képen. Akar egyáltalán találkozni egy másik Őrrel? Mindenesetre a férfi sötét szeme kedvesnek tűnt.

– Jó lenne beszélni valakivel, aki elmondhatná nekem, mire számítsak – jegyezte meg Jamesre nézve. – Köszönöm, hogy megtaláltad.

A tanár bólintott.

– Amint sikerül meghívnom, tudatom veled – ígérte.

A hír ellenére, miszerint fellelhető valaki, aki olyan, mint ő, valaki, aki megértheti, Elena gyomra görcsbe rándult, s úgy érezte, zuhan, valami mély, sötét és ismeretlen felé. Andrés vajon meg tudja osztani vele azt, amit leginkább tudni szeretne? Hogy vajon akkor is Elena marad-e, ha egyszer utoléri a sorsa?